

HỒI 57

MỘT TAY HÀO KIỆT MÌNH ĐẦY NHỮNG MẬT

Bách Công Bảo nói:

– Đã vậy ngươi cứ để hấn đẩy cho ta.

Đại hán cầm cây Tử Kim Phi Long nhuyễn tiên đưa cho Bách Công Bảo rồi nói:

– Tôi giao luôn cả cây nhuyễn tiên này cho Bách huynh.

Bách Công Bảo đón lấy cây nhuyễn tiên rồi y trở gót đi ngay.

Đỗ Thiên Ngạc quan sát tình hình, biết nói gì nữa cũng vô ích, liền đứng sững vận động kinh lực để chuẩn bị đối phó.

Bách Công Bảo chờ cho gã đại hán mặc áo tro đó đi xa rồi, mới cười lạt nói:

– Dây chèo trói ngươi đó bằng những sợi gân bò bện lại với tóc. Ngươi có vận động khí lực định cựa cho đứt tung cũng vô ích, chỉ tổ nát da thịt mà thôi.

Đỗ Thiên Ngạc nghiêm nghị nói:

– Dù tại hạ không cựa đứt được dây trói, các hạ vị tất đã làm gì nổi?

Bách Công Bảo nói:

– Ta nghe miệng lưỡi ngươi ra vẻ anh hùng lắm. Nhưng ta không tin đâu.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Các hạ đã có biệt hiệu là Thần Hành chắc chả lo gì tại hạ trốn thoát. Còn các hạ muốn đánh tôi bị thương thì hãy thử đi coi. Có điều trước khi động thủ, tại hạ xin hỏi đôi điều.

Bách Công Bảo giục:

– Điều gì ngươi nói đi?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Âu Dương Bang chúa lừng danh thiên hạ võ công tuyệt thế. Có lý đâu tai mắt người lại không linh mẫn. Tiếng cười nói của chúng ta lúc canh khuya có thể vọng ra ngoài mấy dặm, sao người lại không nghe thấy?

Bách Công Bảo cười nói:

– Ngươi tưởng đến đây sẽ được vừa lòng ư? Đáng tiếc là ngươi đến chậm mất một chút.

Đỗ Thiên Ngạc giật mình hỏi:

– Sao Âu Dương Bang chúa...

Bách Công Bảo lạnh lùng đáp:

– Người ngủ say rồi.

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên ngửa mặt lên trời than rằng:

– Người ta thường khen Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn tài hoa tuyệt thế, xét kỹ ra chỉ hư danh mà thôi.

Bách Công Bảo hỏi:

– Sao ngươi biết?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn nếu quả có tài như lời đồn thì đã sớm biết cái âm mưu gian ác của ngươi rồi.

Bách Công Bảo cười lạt nói:

– Đáng tiếc là ngươi vĩnh viễn không còn cơ hội nào hội kiến với Đường Toàn nữa.

Nói xong gã vung tay lên cây Tử Kim Phi Long nhuyền tiên đánh véo một tiếng nhằm quệt ngang Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc vội đề khí nhảy tung mình lên cao ba bốn thước tránh khỏi ngọn roi rồi mượn đà phóng chân đá lại.

Bách Công Bảo không ngờ đối phương hai tay bị trói vẫn còn phóng cước phản kích được. Gã phải nhảy lùi lại mấy thước.

Ngờ đâu Đỗ Thiên Ngạc lơ lửng trên không phóng cước đánh úp là một tuyệt kỹ mà y trước nay vẫn giấu kín, trừ phi lúc nguy đến tính mạng mới phải đem sử dụng. Cước thứ nhất vừa đá ra cước thứ hai liên tiếp phóng tới.. Bách Công Bảo lại phải lùi thêm hai bước mới tránh được ngọn cước.

Đỗ Thiên Ngạc đá song cước theo thế liên hoàn, chớp mắt đã phóng luôn ra sáu cước, bức bách Bách Công Bảo chân tay phải luôn đề phòng đối phó lại. Đỗ Thiên Ngạc phóng ra sáu cước rồi từ trên không hạ mình xuống.

Bách Công Bảo bỏ khí giới phóng chường cùng chỉ ra phản kích, chiêu nào cũng nhằm vào yếu huyệt Đỗ Thiên Ngạc. Gã lạnh lùng nói:

– Nếu ta dùng khí giới thắng ngươi, e rằng ngươi không phục.

Đỗ Thiên Ngạc vừa tránh thế công của đối phương vừa để ý tìm cơ hội trả đòn. Y biết rõ rằng trước tình cảnh này phải đánh một đòn sao cho trúng ngay, nếu kéo dài tất là bất lợi cho mình. Song võ công đối phương cũng chẳng kém gì mình.

Chân tay gã mau lẹ, chường, chỉ linh hoạt, hai tay lại không bị trói như mình. Trong một thời gian ngắn khó lòng phân thắng bại được, hướng chi hai tay mình bị trói.

Nếu không nghĩ kế mạo hiểm để thủ thắng, tất sẽ bị thương vào tay đối phương.

Nghĩ như vậy, Đổ Thiên Ngạc cố ý lộ vẻ thất bại đến nơi. Y làm như đánh lâu kiệt sức, cử động chậm lại rất nhiều.

Bách Công Bảo cười lạt hỏi:

– Ngươi có muốn ta cởi trói cho không?

Gã vừa hỏi vừa ra chiêu Trục Đảo Hoàng Long đánh đến trước mặt. Đổ Thiên Ngạc né tránh sang bên, Bách Công Bảo đã đuổi tới tay trái đánh xéo ra nhằm phóng vào bả vai Đổ Thiên Ngạc.

Thế chưởng của Bách Công Bảo vừa sắp chạm tới vai Đổ Thiên Ngạc. Đổ đã ngã lăn xuống đất, tựa hồ như không chống đỡ nổi được nữa, chỉ bị một chút áp lực là lập tức ngã ngay.

Bách Công Bảo ngăn người ra một chút rồi giơ tay ra điểm huyết Kiên Tinh trên vai Đổ Thiên Ngạc.

Bỗng thấy Đổ Thiên Ngạc cười lạt một tiếng, đột nhiên nháy vùng dậy chân phải phóng ra nhanh như chớp đá vào huyết Khúc Trì bên tay phải Bách Công Bảo.

Bách Công Bảo vội đề khí nhảy lùi lại phía sau năm bước.

Dè dặt Đổ Thiên Ngạc phóng cước ra đã mượn thế nhảy lại như bóng theo hình đuổi. tới. Đồng thời hai chân thay đổi nhau phóng cước nhanh như gió.

Bách Công Bảo bị thế cước liên hoàn của đối phương, bắt buộc phải liên tiếp lùi lại. Trong lúc thất thần gã bị Đổ Thiên Ngạc đá trúng huyết Kiên Tinh bên trái ngã lăn xuống đất ngửa mặt lên trời.

Đổ Thiên Ngạc cười lạt một tiếng chạy đến bên Bách Công Bảo hỏi mồm:

– Sao thế? Ta chỉ bồi thêm một cước nữa là lập tức phủ tạng ngươi phải tan nát.

Bách Công Bảo cười gượng nói:

– Ta bị ngươi hạ chưởng qua là do một sự rủi ro.

Đổ Thiên Ngạc nói:

– Bây giờ ta muốn giết ngươi là được ngay..

Bách Công Bảo nói:

– Xung quanh đây đã bố trí rất nhiều tay cao thủ Cùng Gia Bang. Ngươi giết ta rồi cũng không thoát được đâu.

Đỗ Thiên Ngạc thốt nhiên thở dài giọng hỏi:

– Tại hạ có điều chưa hiểu, muốn được thỉnh giáo các hạ.

Bách Công Bảo hỏi:

– Điều gì xin các hạ cứ nói!

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Âu Dương Bang chúa đối với các hạ rất tử tế mà sao các hạ phản bội Bang chúa?

Bách Công Bảo lạnh lùng đáp:

– Mỗi người xem một sự việc đều theo một khía cạnh khác nhau có chi rằng lạ?

Đỗ Thiên Ngạc nghe miệng lưỡi Bách Công Bảo tuyệt không thấy chỗ nào lúng túng, bất giác sinh lòng nghi hoặc liền hỏi:

– Phải chăng các hạ đã bị Cỗ Long Vương cho uống thuốc?

Bách Công Bảo đột nhiên lộ vẻ rất đau khổ, nhíu cặp lông mày nói:

– Các hạ đừng hỏi lời thôi nữa. Mỗi người có một cảnh ngộ khác nhau. Sở dĩ tôi phản bội Âu Dương Bang chúa cũng chỉ là việc vạ bất đắc dĩ.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi nói:

– Thôi được. Bây giờ các hạ dẫn tôi vào thăm Âu Dương Bang chúa. Tôi xin lập tức khai phóng huyết đạo cho các hạ.

Bách Công Bảo nói:

– Thôi đừng xin ra mắt nữa, có vào cũng vô ích mà thôi...

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Các hạ sát hại Bang chúa rồi ư?

Bách Công Bảo đột nhiên nhắm mắt lại đáp:

– Từ giờ trở đi, tại hạ không trả lời các hạ nữa đâu.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi nói:

– Tòa nhà tranh này rộng được là bao, các hạ không chịu dẫn tôi đi, tôi cũng tìm ra được.

Nói xong đá hất Bách Công Bảo vào xô tới bên trong cửa rồi nói tiếp:

– Các hạ đã không muốn nói thì để tôi điếm vào á huyết.

Đỗ Thiên Ngạc đưa bàn chân ra khễ điếm vào á huyết Bách Công Bảo rồi đi vào nhà trong. Tòa nhà tranh này có bốn viện. Đỗ Thiên Ngạc lắng tai nghe mà chẳng thấy động tĩnh gì. Các cửa ngõ đều khép hờ. Đỗ Thiên Ngạc nhòm qua

không thấy gì, liền đi thẳng tới cửa phòng phía Bắc. Y đưa bả vai khẽ đẩy cửa phòng để nhìn vào.

Nhờ ánh sao lờ mờ, Đỗ Thiên Ngạc nhìn thấy một người nằm duỗi chân trên giường gỗ, quay mặt vào phía trong. Đỗ Thiên Ngạc dặng hắng cất tiếng hỏi:

– Có phải Âu Dương Bang chúa trong phòng đấy không?

Y hỏi luôn mấy câu vẫn không thấy tiếng trả lời.

Ngọn gió thoảng qua đưa mùi thơm vào nhà. Đỗ Thiên Ngạc do dự một lúc, rồi bước qua cửa đi vào phòng. Y cất tiếng hỏi cao hơn hỏi:

– Âu Dương Bang chúa! Xin Bang chúa thứ tội cho tại hạ dám tự tiện vào phòng.

Người nằm trên giường tựa hồ ngủ say chưa tỉnh vẫn không đáp lại.

Đỗ Thiên Ngạc có cảm giác là gặp việc không may, lảm bảm:

“Bất luận người này có phải Âu Dương Bang chúa hay không, nhưng cũng là một nhân vật Cùng Gia Bang, đó là một điều chắc chắn. Một người bản tính cao cường, tuy đang ngủ say, tai mắt quyết không đến nỗi mất hết linh cơ. Đỗ vừa nghĩ vừa tiến lại gần giường thấy người này nằm nghiêng, phần nửa mặt đặt trên trốc gối, không có cách nào coi xem có phải Âu Dương Bang chúa không”.

Đỗ Thiên Ngạc đưa hai tay bị trói, khẽ lật người đó lại Y chú ý nhìn thấy quả nhiên là Âu Dương Bang chúa thì không khỏi giật mình. Song toàn thân Âu Dương Thống không xét thấy một thương tích nào, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở thoi thóp.

Đỗ Thiên Ngạc thò tay để lên ngực Âu Dương Thống thì thấy trái tim đập rất yếu ớt. Hai tay y bị trói, không có cách nào để tra xem Âu Dương Thống bị người điếm huyết hay bị thuốc mê.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang khó nghĩ, bỗng nghe có tiếng vạt áo gió thổi lạch phạch, y quay đầu nhìn lại thấy hai gã mặc áo sắc tro đứng ngay trước cửa.

Một gã lên giọng khàn khàn hỏi:

– Ai?

Rồi tiếng bật lửa lóe lên. Đỗ Thiên Ngạc khẽ ho một tiếng nói.

– Hai vị đến đây vừa gặp lúc. Quý Bang chúa vừa bị nội gian ám toán đang mê man bất tỉnh.

Hai gã vừa nghe Âu Dương Thống bị ám toán đều choáng óc lên như búa bổ. Viên đá lửa cầm trong tay đột nhiên rơi xuống đất, ánh lửa vừa lóe lên lại tắt ngay.

Đỗ Thiên Ngạc thở dài nói:

– Hai vị bất tất phải lo sợ, Quý Bang chúa tuy bị ám toán, nhưng may mà chưa tắt hơi, khắp người lại không thương tích. Nếu không phải bị thuốc mê thì bị điễm huyết.

Bồng nghe gã bên phải hỏi:

– Quý tính các hạ là gì? Đang đêm khuya sao lại chạy vào phòng nghỉ của tề Bang chúa?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Hai vị đã nhìn nhận tay tôi bị trói chưa?

Gã bên tả đáp:

– Nếu không thấy các hạ bị trói thì bọn tôi đã động thủ rồi.

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười nói:

– Xin hai vị vào đây coi. Quý Bang chúa còn có cơ cứu được Gã bên tả nói:

– Xin các hạ hãy ra ngoài đã.

Đỗ Thiên Ngạc thản nhiên, đường hoàng bước ra. Hai gã đứng tránh sang bên để nhường lối đi. Đỗ Thiên Ngạc giơ hai tay lên bước qua cửa. Lúc y đang bước chợt thấy tình hình khác lạ vội thu chân về. Hai gã đồng thời đưa tay chụp xuống Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc cảm giác tuy lạ, song hai gã áo sắc tro này võ công không phải hạng tầm thường, động thủ đã nhanh lại ra đòn rất trúng. Bồng nghe “Xoạc” một tiếng, cả hai tay áo Đỗ Thiên Ngạc đều bị đứt. Hai gã liên thủ đột ngột đánh ra mà chưa nắm được đối phương rất lấy làm lạ, đưa mắt nhìn nhau rồi nhảy vào phòng.

Đỗ Thiên Ngạc biết trước hoàn cảnh này, không thể lấy lời lẽ để giải thích được.

Cùng Gia Bang đã nhiều người lại nể Bách Công Bảo là thị vệ kè cận Bang chúa. Minh có nói thế nào họ cũng không thể ngờ vực Bách Công Bảo được. Bây giờ chỉ còn cách uy hiếp họ rồi sau mới đi tới cuộc thảo luận thì hơn.

Nhưng trước tình thế này chỉ có Âu Dương Thống là bảo được họ, còn ngoài ra không có kẻ nào khác.

Đỗ Thiên Ngạc đã tính kế trước, lập tức quay phắt trở lại nhảy tới giường Âu Dương Thống. Hai gã đuổi đến bên Đỗ Thiên Ngạc thì y đã giơ cao hai tay lên nhắm huyết huyền cơ trước ngực Âu Dương Thống toan chụp xuống. Y lạnh lùng nói:

– Nếu các vị không muốn Âu Dương Bang chúa bị thương vì tay tôi thì mau tránh ra.

Hai gã bị Đỗ Thiên Ngạc lớn tiếng hăm dọa phải lùi lại ba bước, ngẩn người ra nhìn Đỗ Thiên Ngạc. Đỗ lại cất tiếng nói:

– Các vị có đao cho tại hạ mượn một chút.

Gã bên trái nói:

– Chắc các hạ muốn mượn đao để cắt dây trói chẳng?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đúng thế!

Gã bên phải lạnh lùng đáp:

– Thứ dây trói tay các hạ bằng tóc pha với gân bò do người Cùng Gia Bang đặc biệt chế ra, không có loại binh khí thông thường nào chặt đứt được, dù có đao cũng vô ích.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Chẳng lẽ quý bang trói người rồi vĩnh viễn để đó không cởi ra được hay sao?

Hai gã nhìn nhau lẳng lẳng không đáp.

Đỗ Thiên Ngạc biết rằng nếu không lấy tính mạng Âu Dương Thống để bức bách họ thì họ quyết không cởi trói cho mình. Y liền giơ chân phải lên nhằm đúng huyệt thái dương Âu Dương Thống, nói:

– Nếu các người cậy đông người thì dù tại hạ võ công có giỏi đến đâu cũng không thể địch lại, huống chi hai tay lại bị trói...

Ngừng một lát, Đỗ lại nói tiếp:

– Nhưng tại hạ quyết không chịu uổng mạng. Đến bước đường cùng thì tại hạ phải lấy mạng Bang chúa đây để đền bồi.

Hai gã mặc áo sắc tro trong lòng kinh hãi vô cùng, song ngoài mặt vẫn ra vẻ trấn tĩnh, đồng thanh nói:

– Các hạ mà động chạm đến Bang chúa chúng tôi tất sẽ bị thảm hình.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Tại hạ mà được đổi mạng với một vị anh hùng lừng danh khắp thiên hạ là Âu Dương Bang chúa thì còn vinh dự nào bằng.

Hai gã ngờ ngác nhìn nhau thì thảm bần tán một lúc rồi gã bên tả nói:

– Các hạ muốn cho tôi cởi trói cũng không khó gì. Song các hạ chịu giữ đúng như lời hứa không?

Đỗ Thiên Ngạc nghiêm nghị nói:

– Tại hạ chỉ thỉnh cầu có hai việc. Nếu các vị ưng thuận thì tại hạ quyết không động chạm đến tính mệnh Âu Dương Bang chúa.

Hai gã nói:

– Hai điều gì xin các hạ cho nghe.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Điều thứ nhất là cởi trói cho tại hạ, thứ hai là cho tại hạ vào yết kiến văn thừa Đường Toàn. Tôi chỉ cần ra mắt Đường quân sư, nói xong mấy câu rồi các vị muốn chém, muốn mổ thế nào, tại hạ quyết không trả đũa.

Gã bên tả nói:

– Chúng tôi tin thế nào được các hạ.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đại trượng phu đã nói thế nào là đúng như vậy. Chẳng lẽ các vị muốn tôi phải tuyên thệ nữa chăng?

Bỗng thấy ngoài cửa có tiếng cười lạt vọng vào nói:

– Đến mạng người còn chả ra gì, há sợ người phản bội lời thề?

Đỗ Thiên Ngạc nghe tiếng rất quen tai, nhưng chưa nhớ ra ai. Y định thân trông ra thấy một đại hán thân thể cao lớn đang đi vào, chính là Bách Công Bảo.

Phía sau một gã đại hán đầu to bụng lớn chính là Chu Đại Chí.

Chắc là Chu Đại Chí đi đâu về nhìn thấy Bách Công Bảo nằm lăn dưới đất đã giải khai huyết đạo cho gã.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh lầm bầm:

“Những điều bí mật của gã này đã bị ta khám phá ra. Thế nào gã cũng tìm cách giết được ta mới nghe”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang ngẫm nghĩ, Bách Công Bảo đã tới nơi.

Ta nên nhớ rằng Thần Hành Bách Công Bảo cùng Thiết Vệ Chu Đại Chí là hai gã thị vệ rất được Âu Dương Thống tín nhiệm. Hằng ngày hai gã tùy tùng kề cận Bang chúa. Các phân đà lớn Cùng Gia Bang chỉ trông thấy hai gã này là biết Bang chúa sắp đến. Vì thế mà hai gã được đồng đội rất kính trọng. Hai gã đại hán mặc áo sắc tro đến trước thấy Bách, Chu tiến vào lập tức đứng tránh ra để nhường lối.

Bách Công Bảo trở Đỗ Thiên Ngạc nói với Chu Đại Chí:

– Chính thẳng lời này đây!

Thiết vệ Chu Đại Chí phưỡn cái bụng to tổ bố, lớn tiếng hỏi Đỗ Thiên Ngạc:

– Người lại đây đấu với lão Chu vài trăm hiệp.

Đỗ Thiên Ngạc cười ha hả đáp:

– Tôi vừa nói với hai vị này thỉnh cầu hai điều. Hai vị còn đang nghĩ ngợi, nhưng tại hạ chắc rằng họ không định đoạt được.

Chu Đại Chí cả giận quát:

– Nếu người không tự động ra đây thì lão Chu cũng kéo cổ ra?

Đỗ Thiên Ngạc nghe Chu Đại Chí nói, biết rằng gã này không có cơ mưu, nói sao làm vậy. Ta phải cảnh tỉnh hắn để hắn không dám động thủ mới được.

Nghĩ vậy Đỗ nói:

– Đáng tiếc rằng tính mạng quý Bang chúa hiện ở trong tay tại hạ. Nếu các hạ động thủ thì tại hạ phải gia hại quý Bang chúa trước.

Quả nhiên Thiết Vệ Chu Đại Chí không dám tiến lại gần nữa. Gã theo Âu Dương Thống đã lâu ngày, một dạ trung thành với Bang chúa. Gã trầm ngâm một lát rồi dịu giọng:

– Vậy bây giờ các hạ muốn điều chi?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Trước hết là cởi trói cho tại hạ và trả lại khí giới.

Chu Đại Chí rất quan tâm đến sự an nguy của Âu Dương Thống, thuận tay quay lại rút cây tử kim phi long nhuyễn tiên ở trong tay Bách Công Bảo rồi nói:

– Lời nói của một đại trượng phu xem nặng bằng non. Đây tại hạ trả lại khí giới cho các hạ. Không những tại hạ cởi trói cho các hạ mà còn thân hành đưa các hạ ra khỏi nơi đây, miễn là các hạ hứa cho một lời là không gia hại đến Bang chúa chúng tôi.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Tại hạ còn một thỉnh cầu nữa. Phiền đại giá dẫn tại hạ vào yết kiến quan văn thừa quý Bang là Đường Toàn.

Chu Đại Chí trầm ngâm một lát rồi nói:

– Được lắm! Chúng ta chỉ nói một lời quyết không thay đổi.

Nói xong gã tiến lại cởi trói cho Đỗ Thiên Ngạc, đưa trả cây Tử kim phi long liền, rồi lùi lại năm bước nói:

– Bây giờ các hạ có thể đi với tôi.

Đỗ Thiên Ngạc chăm chú nhìn Âu Dương Thống buồn bã thở dài nói:

– Bang chúa ơi! Một đời Bang chúa nổi tiếng anh hùng, không ngờ bị kẻ thuộc hạ ám toán.

Đỗ Thiên Ngạc nói câu này bằng một giọng tha thiết, tuyệt không ý giả trá.

Chu Đại Chí cùng hai gã mặc áo sắc tro, nghe rõ, đều giật mình bắn khoả hỏi:

– Các hạ nói gì vậy?

Đỗ Thiên Ngạc giắt cây roi vào lưng xong, nghiêm trang đáp:

– Tại hạ có nói cho các vị nghe, các vị cũng không phân biệt được chân, giả.

Đoạn Đỗ Thiên Ngạc cúi xuống cầm hai tay Âu Dương Thống lên rồi nói tiếp:

– Cảm phiền các vị dẫn tôi vào ra mắt văn thừa Đường Toàn!

Chu Đại Chí nói:

– Các hạ buông Bang chúa chúng tôi ra, rồi tại hạ dẫn các hạ đi cũng được chứ sao.

Bỗng nghe thấy tiếng cười huyên náo, phía ngoài căn nhà tranh đã bố trí vô số người Cùng Gia Bang.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Không ngờ tại hạ ngờ vực Chu huynh, thật ra quý bang nhiều người rất phức tạp. Tại hạ e rằng buông Âu Dương Bang chúa ra, lập tức bị bao vây bốn mặt. Tại hạ sống chẳng có chi đáng kể, song quý Bang chúa mà bị tổn thương là một việc trọng đại vô cùng, vậy mong Chu huynh lượng xét cho.

Bách Công Bảo lạnh lùng nói:

– Con người đã nói mà thất tín thì còn mặt mũi nào góp mặt với thế gian.

Gã vừa nói vừa xông lại phóng chưởng đánh Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc phóng chân đá ra khiến Bách Công Bảo phải lùi lại rồi lớn tiếng quát:

– Ăn cây táo rào cây thầu đâu, bán chúa để cầu vinh. Trong bọn ta đây chưa biết ai không còn mặt mũi nào góp mặt với thế gian?

Bách Công Bảo đã biết đòn liên cước của Đỗ cực kỳ lợi hại hướng chi Đỗ lại giữ Âu Dương Thống làm con tin, nếu như mình miễn cưỡng ra tay, tất bị Chu Đại Chí cản trở, đành thu chưởng về.

Đỗ Thiên Ngạc nổi lên một tràng cười giòn giã, hỏi:

– Bách Công Bảo! các hạ có dám cùng tại hạ vào yết kiến văn thừa Đường Toàn không?

Chu Đại Chí sinh nghi, nhưng chẳng hiểu ra sao, quay lại hỏi Bách Công Bảo:

– Bách huynh! Có câu chuyện gì vậy?

Bách Công Bảo đáp:

– Gã nói toàn chuyện điên rồ, ai mà biết được?

Chu Đại Chí nói:

– Quả vậy! Hễ là người dưới trướng Côn Long Vương, ai cũng phải uống thuốc mê. Vị này đã là thủ hạ Côn Long Vương, dĩ nhiên không ra ngoài lệ đó.

Đỗ Thiên Ngạc vẫn lo Chu Đại Chí bị Bách Công Bảo lừa bịp. Nếu mình ra tay rất là bất lợi. Mình đã không thể sát hại Âu Dương Thống mà lại còn bị người Cùng Gia Bang bao vây. Đối phương đã nhiều người lại lắm tay phức tạp, một mình chống đối chắc không nổi. Thân mình chết là việc nhỏ nhưng trận “Thập Lý Huyết Hà” kia rồi đây, không biết bao nhiêu tay cao thủ võ lâm phải vùi xác tại đó thì sao?

Nghĩ tới đây Đỗ Thiên Ngạc không khỏi nóng lòng, ôm Âu Dương Thống lên, lớn tiếng nói:

– Quý Bang chúa đã bị nội gian ám toán, ngắt đi từ lâu nếu không đưa mau đến ra mắt văn thừa, tại hạ e rằng không kịp mắt.

Bách Công Bảo hỏi:

– Ai là nội gian? Người thử nói xem.

Đỗ Thiên Ngạc quát lên:

– Đứng lại ngay! Người trong nhà này bất luận ai đi cũng được chỉ trừ một mình người.

Chu Đại Chí phưỡn bụng xông lại quát hỏi:

– Đây là đâu mà để người phải lựa chọn người đi theo?

Đỗ Thiên Ngạc phóng chân ra đá bắt buộc Bách Công Bảo phải lùi ra xa rồi trả lời Chu Đại Chí:

– Quý Bang chúa mà để cho Bách Công Bảo đụng tay vào thì dù người lẽ ra không chết cũng phải chết.

Chu Đại Chí hỏi:

– Người nói vậy nghĩa là làm sao?

Gã vừa nói vừa đi sát lại gần Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc xê người đi một chút nói:

– Các hạ thử để tay sờ lên ngực quý Bang chúa xem còn thoi thóp thờ hay tắt hơi rồi.

Đỗ vừa nói vừa nhìn chăm chú vào Bách Công Bảo để giám sát cử động gã.

Chu Đại Chí để tay lên ngực Âu Dương Thống quả nhiên thấy trái tim còn đập khẽ. Gã chau mày hỏi:

– Người dùng thuốc gì để hạ độc Bang chúa chúng ta?

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Võ công quý Bang chúa cao thâm biết đến đâu mà kẻ, tai mắt lại vô cùng linh mãnh, dù tại hạ có lòng muốn hại người cũng không thể tới gần được. Ngoại trừ cách ra tay ám sát, không còn cách nào khác nữa.

Chu Đại Chí nói:

– Người nói vậy đúng lắm, ta dẫn người đến yết kiến Đường gia.

Đỗ Thiên Ngạc tay trái ôm Âu Dương Thông, tay phải cầm cây Tử Kim Phi Long nhuyển tiên nói:

– Xin chư vị phải đề phòng cẩn thận cho.

Đỗ Thiên Ngạc đảo mắt nhìn Bách Công Bảo rồi nói tiếp:

– Trong các vị đây có một kẻ ngấm ngấm làm nội ứng cho Côn Long Vương để ám toán quý Bang chúa.

Chu Đại Chí hỏi:

– Ai vậy?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Hiện giờ dù tại hạ có nói họ tên y ra, chắc chắn các vị cũng không tin. Tốt hơn hết là chờ lúc vào yết kiến văn thừa Đường Toàn sẽ nói cũng chưa muộn.

Chu Đại Chí đưa mắt nhìn hai gã mặc áo sắc tro rồi quay lại nói với Bách Công Bảo:

– Nếu y là quân gian tặc của Côn Long Vương phái đến để ám sát, Bang chúa đã vào tay y, sao không hạ thủ ngay lại còn trù trâm. Chắc trong vụ này còn có điều khuất khúc, chi bằng dẫn y vào yết kiến Đường gia.

Bách Công Bảo nói:

– Bang chúa sống chết thế nào, chúng ta còn chưa hiểu rõ, mà gã này cứ mồm năm miệng mười đòi đến yết kiến Đường gia. Tôi e rằng gã còn có mưu mô gì đây.

Chu Đại Chí vốn là người ruột ngựa, không có mưu cơ nghe ai nói làm sao cũng bảo nhau làm vậy. Gã nói:

– Đúng đó. Nếu không được Bách huynh đề cao cảnh giác thì lão Chu bị mắc lừa y.

Đỗ Thiên Ngạc cười lạt nói:

– Quý Bang chúa hãy còn thoi thóp thờ, nếu các vị không tin thì cho người lại coi.

Bách Công Bảo khẽ bảo Chu Đại Chí:

– Để tiểu đệ lại xem. Nếu Bang chúa còn hơi thở thì chúng ta dẫn y đến yết kiến Đường gia.

Nói xong rảo bước chạy lại.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Gã lại thì không được. Nếu gã đột nhiên ám toán, tại hạ không phòng bị kịp.

Đỗ Thiên Ngạc lại nhìn Bách Công Bảo nói tiếp:

– Người liệu đừng có lòng đen tối.

Chu Đại Chí chau mày hỏi:

– Sao y chỉ chuyên phản đối Bách huynh.

Bách Công Bảo nói:

– Bang chúa ở trong tay hắn. Tiêu đệ dù có giận đến sôi máu cũng không làm thế nào được.

Nguyên Chu Đại Chí cùng Bách Công Bảo hầu cận Bang chúa như bóng với hình chơi với nhau rất thân thiết. Song Chu Đại Chí là người chất phác trung hậu, còn Bách Công Bảo lại âm mưu xảo quyết.

Đỗ Thiên Ngạc theo mấy người ra khỏi căn phòng, thấy ngoài sân đầy cả người Cùng Gia Bang. Ai nấy hầm hầm mặt giận, tay cầm binh khí chỉ toan động thủ.

Đỗ Thiên Ngạc tuy đã trải qua nhiều phen gặp đại địch, lăn lộn giang hồ mà nay ở trong tình thế này, không khỏi nao núng.

Bỗng thấy Chu Đại Chí giơ hai tay lên, vỗ tay mấy cái rồi nói:

– Các vị không được động thủ để tránh cho Bang chúa khỏi bị tổn thương.

Quần hào trong sân nghe lời Chu Đại Chí, quả nhiên giãn ra hạ khí giới xuống. Chu Đại Chí rảo bước đi khỏi tòa nhà tranh, thẳng về phía Bắc. Chừng hơn mười trượng thì đến một cái trại nhỏ lụp xụp lợp cỏ. Trong trại một người mặc áo dài, tay cầm cây quạt ngồi trên ghế tre. Bên cạnh có hai gã mặc áo dài sắc tro đứng hầu.

Người này đang ngẩng mặt lên trời xem sao. Ông để hết tâm trí vào việc coi thiên văn nên mấy người đến gần mà vẫn chưa biết.

Chu Đại Chí vái dài từ xa nói:

– Tại hạ xin tham kiến Đường gia.

Người mặc áo dài từ từ quay đầu lại, đưa mắt nhìn mọi người hỏi:

– Có việc chi vậy?

Chu Đại Chí đáp:

– Vị này muốn yết kiến Đường gia.

Đỗ Thiên Ngạc tiến lên hai bước tự giới thiệu:

– Tại hạ là Đỗ Thiên Ngạc.

Đường Toàn đưa mắt nhìn thấy Đỗ Thiên Ngạc đang ôm Âu Dương Thống liền nói:

– Tôi vẫn có lòng ngưỡng mộ Đỗ đại hiệp.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bang chúa quý Bang bị thương rất nặng. Trước hết xin tiên sinh xem thử coi thương thế quý Bang chúa thế nào?

Đường Toàn đột nhiên nhìn chăm chăm vào Đỗ Thiên Ngạc một hồi rồi vẫy tay bảo Chu Đại Chí:

– Các người hãy tạm lui ra.

Bách Công Bảo nói:

– Người này đem tính mạng Bang chúa để ức hiếp chúng tôi phải theo y một phép. Tiên sinh nên đề phòng mới được.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Ta biết rồi. Các người cứ việc đi đi!

Chu Đại Chí biết Đường Toàn tuy không hiểu võ công nhưng tài trí liệu việc như thần. Gã khâm phục vô cùng, quay lại bảo với Bách Công Bảo:

– Trước nay Đường gia đã nói gì cũng không sai. Chúng ta đi thôi.

Nói xong trở gót đi liền.

Chu Đại Chí đi rồi, mọi người cũng lui ra, chớp mắt đã biến vào trong bóng tối.

Trong nhà tranh lụp sụp giữa cánh đồng hoang vu chỉ còn lại Đỗ Thiên Ngạc, Đường Toàn và Âu Dương Thống còn đang mê man chưa tỉnh.

Đỗ Thiên Ngạc ngẩng mặt trông trời cười nói:

– Gia cát tiên sinh thuở xưa một đời cẩn thận. Tiên sinh cũng nổi tiếng là Gia Cát nhưng hãy còn kém Gia Cát một chút.